

LEDARE

Jag har bett för dig

Ingen som har följt med de aktuella kyrkliga diskussionerna har kunnat undgå att märka att situationen har förvärrats betydligt. Positionerna är rätt låsta. Flera biskopar har i offentligheten uppmanat den traditionella linjens mera konservativa förespråkare att antingen anpassa sig eller så lämna kyrkan. Några biskopar har använt handbokens kortare alternativ: lämna kyrkan!

Många av oss förvånar sig över hur snabbt utvecklingen har gått. På något år har situationen försämrats, på några veckor har situationen nått sin kulmen. Nu talar man inte längre om, utan snarare när kyrkan spricker.

Jag såg en teckning idag. En serie, som tecknats av en ung teolog, en av dem som inte ryms med i kyrkans prästerskap på grund av sin inställning i ämbetsfrågan. På den första bilden syns en biskop i predikstolen, som predikar: ni måste lämna kyrkan! På den andra, mellersta bilden, säger en präst som sitter i kyrkbänken: men herr biskop, det är omöjligt, det går inte, ens i princip... På den tredje bilden får den mycket förvånade biskopen svaret: det går inte, för vi är kyrkan!

Jag är inte säker på att alla förstår poängen i hans serie. Men jag kan instämma. Jag tror att det är just så, rätt fattat.

Men varför har det blivit så mycket

svårare nu? Vad har hänt? Vem har gjort vad? En hänvisning till kaplanen Rankinen i Vammala, eller till pastor Norro och situationen i Hyvinge är snarare följder av den försämrade situationen än orsaker till denna.

Men vad har då hänt? En av mina vänner, en av kyrkans präster, uttrycker min och många andras bedömning när han säger: *den tillspetsade situationen är blott och bart och endast samt helt och hållet biskoparnas nya policy*. Orsaken är inte någon kvinnlig prästs agerande, även om en större irritabilitet och aktivitet kan märkas. Inte heller anser jag att den bild som förefaller att vara ärkebiskopens bedömning (i hans pressuttalande) är den verkliga orsaken, att den konservativa sidan skulle ha aktiverats och börjat med något slags målmedveten kampanj. Den situation som uppstod i Hyvinge hade man försökt undvika genom att välja en söndag när en manlig präst var liturg, och en manlig kollega skulle assistera. Vad situationen i Vammala beträffar var det de nya biskopliga direktiven angående arbetsturer som förorsakade den situation som med samma givna fakta hade kunnat uppstå för mera än fem år sedan.

Naturligtvis är det skäl att självkritiskt fråga varför biskop Heikkas arbetsgrupp såg sig tvungen att komma med skärp-

ta direktiv. Jag tror att orsaken är att man så småningom har insett att ämbetsfrågan inte kommer att försvinna med tiden, också unga teologer har samma ämbetsyn som de äldre av oss som så småningom får lov att stiga åt sidan.

Nu står kyrkan inför en verkligt stor utmaning. Det är smärtsamt att uppleva diskussionen "kyrkan och ni". Jag har verkat som präst i 35 år, och inte ändrat min syn eller bibeltolkning i sak under alla dessa år. Min kyrka har ändrat uppfattning. För den yngre generationen är frågan inte alls lika känslig, de har inte lika goda minnen av heliga tider och stunder och djupa vänskapsband som vi. De ser alternativ.

Men det finns något ohållbart i den ekvation vi nu står inför. Också våra biskopar har sagt att den traditionella ämbetssynen är legitim, den är inte någon villolära. Det blir något synnerligen ohållbart i tanken att mista prästämbetet för en syn som funnits inom kristenheten i 2000 år och som varit vår kyrkans syn ända till år 1986, inte minst mot bakgrunden av det faktum att inte ens grava avvikelser från kyrkans trosbekännelse leder till sanktioner, för att inte tala om risk för att mista prästämbetet.

Det är enligt min mening glädjande, och en ny värld för mig, att finna kvinnliga präster som tillsammans med manliga präster vill gå ut i en gemensam vädjan om att kyrkan inte skall bära kristna bröder till domstolen och förorda åtal inför strafflagen. Vi ser olika på ämbetssteologin, och det är befriande att ärligt kunna säga det, även om ingen ser detta som ett ideal eller som något eftersträvansvärt. Men vi ser lika på det faktum att vi ser frågan som en teologisk fråga, inte som diskriminering. Jag har stor respekt för dessa vänner som är villiga att utsätta sig för kritik.

Dessa rader kanske har upprört många. Några kanske uppfattar mig som en ensidig kritiker av biskopar och kyrkans ledning. Så är inte fallet, det vill jag inte åtminstone vara. Samtidigt som jag säger att vår egen biskop inte tillsvidare har varit med om biskoparnas ställningstaganden i denna sak, konstaterar jag att jag faktiskt tror att problemen började i och med biskop Heikas arbetsgrupp och dess nya policy.

Vad skall vi nu göra? Hur skall det gå?

Kan vi inte alla åtminstone förenas i glädjen över rubrikens ord: jag har bett för dig. Det är nämligen Jesu ord, till kyrkans förste ledare Petrus. *Jag har bett för dig att din tro inte må bli om intet* (Luk. 22:32). Men gällde inte detta bara Petrus, i en bestämd historisk situation? Jesus bekräftar att detta gäller oss, var och en av oss, när Han i sin översteprästerliga bön säger: "men inte bara för dem ber jag, utan också för dem som genom deras ord kommer att tro på mig." (Joh. 17:20).

Jag har bett för dig, säger Jesus. Det är grunden för kyrkans, din och min, framtid.

26.4.2007

Bild: Hilpi Jenu